

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

președinte -
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Țurcan Anatolie
Boico Victor
Mardari Dumitru

judecând, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare declarate de inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ialoveni din 29 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Cojocaru Tudor XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, domiciliat XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 26.11.2013 - 29.06.2015;*
2. *Instanța de apel: 27.07.2015 - 20.06.2017;*
Rejudecare: 05.01.2018 – 08.10.2018;
3. *Instanța de recurs: 1) 13.11.2017 - 12.12.2017, dispusă rejudecarea;*
2) 28.11.2018 – 26.02.2019.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 29 iunie 2015, Cojocaru Tudor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(5) Cod penal la 10 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, lui Cojocaru Tudor la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita funcția de avocat pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Cojocaru Tudor în beneficiul lui Dudnic Vasile a prejudiciului material în sumă de 286955 lei și a prejudiciului moral în mărime de 30000 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Cojocaru Tudor, acordându-i asistență juridică în calitate de avocat lui Dudnic Vasile, în anul 2006 i-a propus să depoziteze utilajul de prelucrare a lemnului de model C16-4A „Universal”, aflat la balanța SRL „Obelisc Dudnic”, în gospodăria lui Ursu Gheorghe situată în XXXXX.

La începutul lunii septembrie 2010, Cojocaru Tudor, prin intenție directă, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prezentându-se lui Ursu Gheorghe ca proprietar al bunului, a încărcat într-un camion utilajul de prelucrare a lemnului de model C16-4A „Universal”, aflat la balanța SRL „Obelisc Dudnic”, transportându-l într-o direcție necunoscută, fără consimțământul lui Dudnic Vasile și astfel l-a sustras pe ascuns de la locul de depozitare din XXXXX, cauzându-i părții vătămate o pagubă materială în proporții deosebit de mari, în valoare de 286955,00 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul S.Bubuioc în numele inculpatului și inculpat, care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care T.Cojocaru să fie achitat, invocând că acestuia i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece cauza a fost examinată în lipsa lui; - între inculpat și partea vătămată au avut loc doar relații civile, în ședința de judecată nefiind constatată existența faptei infracțiunii; - inculpatul nu a depozitat niciodată nici un utilaj ce i-ar fi aparținut persoanei juridice SRL „Obelisc Dudnic” sau lui V.Dudnic în gospodăria lui Gh.Ursu; - utilajul nu a fost sustras de către inculpat, deoarece dânsul nu cunoștea unde se afla gospodăria lui Gh.Ursu, iar toate neînțelegerile s-ar fi iscat doar între executorul judiciar I.Stoianov și V.Dudnic; - cauza penală împotriva inculpatului a fost pornită la comandă, iar recipisa eliberată de inculpat nu se referă la dosarul dat și nu a fost confirmată de notar; - inculpatul a reprezentat persoana juridică SRL „Obelisc Dudnic” în bază de procură.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2017, au fost admise parțial apelurile avocatului și inculpatului, casată sentința, inclusiv din oficiu și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care T.Cojocaru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.191 alin.(5) Cod penal la 8 ani și 6 luni închisoare. În temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa aplicată, i-a fost adăugată parțial, pedeapsa fixată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare, cu ispășirea ei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita funcția de avocat pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Cojocaru Tudor în beneficiul lui Dudnic Vasile a prejudiciului material în sumă de 286955 lei și a prejudiciului moral în mărime de 30000 lei.

5. Verificând legalitatea și temeinicia sentinței pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, cercetând suplimentar probele materiale, instanța de apel a constatat că:

Cojocaru Tudor, la începutul lunii septembrie 2010, prin intenție directă, urmărind scopul de cupiditate vizând delapidarea averii străine, profitând de situația că Dudnic Vasile i-a încredințat pentru păstrare utilajul de prelucrare a lemnului de model C16-4A

„Universal”, care l-a obținut în proprietate prin hotărâre de judecată și la insistența lui Cojocaru Tudor a fost depozitat în gospodăria lui Ursu Gheorghe situată în XXXXX, având atribuția de a administra acest bun, cu un camion a ridicat utilajul respectiv, fără consimțământul lui Dudnic Vasile și l-a dus într-o direcție necunoscută, adică a însușit ilegal bunul altei persoane, cauzându-i astfel părții vătămate Dudnic Vasile o pagubă materială în proporții deosebit de mari în valoare de 286955 lei.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță eronat a calificat acțiunile inculpatului în baza art.186 alin.(5) Cod penal, fiind contrar probelor administrate, astfel instanța a constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele componenței infracțiunii înaintate prin rechizitoriu - prevăzute la art.191 alin.(5) Cod penal - delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

La fel, instanța de apel a menționat că, deși T.Cojocaru nu și-a recunoscut vina de comiterea infracțiunii imputate, aceasta este integral dovedită prin probele cercetate și verificate în cadrul ședințelor de judecată și anume, prin declarațiile inculpatului T.Cojocaru, ale părții vătămate V.Dudnic, a martorilor V.Ursu, Gh.Ursu și actele cauzei – cererea părții vătămate V.Dudnic din 09.11.2010, rapoartele financiare din 01.04.2006 și listele bunurilor propuse pentru gaj; de constatare tehnico-științifică din 24.05.2016, fișa persoanei juridice SRL „Obelisc Dudnic”, recipisa eliberată de T.Cojocaru.

Reținând aceste probe, instanța a constatat că fapta incriminată inculpatului T.Cojocaru a fost săvârșită de acesta, iar argumentele apărării, precum că vinovăția lui nu a fost dovedită, că prima instanța și-ar fi bazat concluziile doar pe declarațiile părții vătămate, care sânt contradictorii și nu coroborează cu alte probe, astfel că urmau a fi apreciate critic, le-a considerat neîntemeiate, pe motiv că acestea sânt veridice, coroborând între ele și fiind susținute și confirmate prin probele administrate, completându-se reciproc, declarații ce au fost date de partea vătămată sub jurământ, fiind avertizat de răspundere penală pentru declarații false, iar temeieri de a nu crede acestor declarații nu sunt. La fel, potrivit recipisei din 10.01.2012, ridicată de la partea vătămată, scrisă personal de inculpat, acesta s-a obligat să restituie lui V.Dudnic utilajul de prelucrare a lemnului, mai mult, faptul comiterii delapidării a fost confirmat și prin alte probe concludente și pertinente - declarațiile martorilor Gh.Ursu și V.Ursu, care au confirmat că anume inculpatul, fără acordul proprietarului, a luat utilajul de la locul depozitării.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a indicat că ține cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, de faptul că inculpatul anterior a fost condamnat, a comis o infracțiune deosebit de gravă, nu a recuperat prejudiciul cauzat și nu a recunoscut vina, considerând că corijarea și reeducarea lui poate fi obținută doar prin aplicarea pedepsei închisorii.

Totodată, instanța de apel a conchis că pedeapsa definitivă urmează a fi stabilită inculpatului conform prevederilor art. 84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, adăugându-i parțial, la pedeapsa aplicată pedeapsa fixată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012.

Instanța de apel a stabilit că inculpatul a acționat față de V.Dudnic în mod ilicit, cu vinovăție și din aceste motive este obligat să repare prejudiciul material cauzat în sumă de 286955 lei. Referitor la prejudiciul moral cauzat, instanța de apel a indicat că la stabilirea cuantumului acestuia ține cont de caracterul, gravitatea și durata suferințelor psihice cauzate părții vătămate, dispunând încasarea de la inculpat în contul părții vătămate a prejudiciului moral în sumă de 30000 lei.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești menționate, a declarat recursuri ordinare inculpatul, care se vor examina ca un recurs unic, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin.(1) pct.2), 3), 4), 6), 8), 10), 12), 14), 16) Cod de procedură penală, solicitând casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că instanța de apel a comis o eroare gravă de fapt ce constă în interpretarea incorectă și eronată a probelor administrate în baza cărora și-a întemeiat soluția; - în acțiunile sale lipsesc semnele calificative ale infracțiunii incriminate; - unele ședințe de judecată nu au fost publice; - instanța de apel a examinat cauza în lipsa sa; - persoana juridica SRL „Obelist Dudnic” a fost radiată din Registrul persoanelor juridice, prin urmare nu există ca subiect, astfel reprezentantul ei nu avea împuternicirile necesare în instanță; - instanța de apel neîntemeiat a respins demersul apărării privind solicitarea prezentării rapoartelor financiare ale SRL „Obelist Dudnic”; - instanța de apel eronat a încadrat acțiunile sale, deoarece el nu a avut în administrare utilajul tehnic și el nu l-a sustras tainic astfel cum a concluzionat prima instanță.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 12 decembrie 2017 a fost admis recursul ordinar declarat de inculpatul Cojocar Tudor, casată total hotărârea atacată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a constatat că instanța la examinarea apelului declarat de partea apărării nu a respectat întru totul prevederile art.410 alin.(1), 414 alin.(1), 417 alin.(1) pct.8), 419 Cod de procedură penală.

În această ordine de idei, instanța de recurs a indicat că, conform învinuirii înaintate, acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art.191 alin.(5) Cod penal, *ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului în proporții deosebit de mari*, iar prima instanță a reîncadrat acțiunile inculpatului în baza art.186 alin.(5) Cod penal, *ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari*.

Ulterior, la judecarea cauzei în ordine de apel, casând sentința, instanța de apel, prin rejudecarea cauzei a pronunțat o nouă hotărâre, prin care a reîncadrat acțiunile inculpatului Cojocar Tudor în prevederile art.191 alin.(5) Cod penal, indicând că, potrivit materialelor prezentate de partea acuzării, cu certitudine s-a constatat că partea vătămată i-a încredințat inculpatului pentru păstrare utilajul de prelucrare a lemnului, pe care la insistența acestuia l-a depozitat în gospodăria lui Gh. Ursu din XXXXX, având atribuția de a administra acest bun, însă ulterior inculpatul a ridicat utilajul respectiv, fără consimțământul lui V. Dudnic și l-a dus într-o direcție necunoscută, adică l-a însușit ilegal, cauzându-i părții vătămate o pagubă materială în proporții deosebit de mari.

Instanța de recurs a reținut că, împotriva sentinței primei instanțe au declarat apel inculpatul și avocatul S. Bubuioc în numele inculpatului, care au solicitat achitarea inculpatului, considerând că instanța i-a încălcat dreptul la apărare inculpatului examinând cauza în lipsa acestuia, între partea vătămată și inculpat au avut loc doar relații civile, iar în instanța de judecată nu s-a constatat existența faptei infracțiunii imputate acestuia și în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii de care a fost condamnat.

Reieșind din prevederile legislației în vigoare, instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci când aceste erori au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului. În cazul în care instanța de apel ia în considerație temeiurile de casare din oficiu, ea este obligată să le pună în discuție părților.

Astfel, rezultă că în calea de atac, hotărârea poate fi modificată numai în favoarea celui care a exercitat-o, esența și importanța acestui principiu constând în faptul de a asigura și a garanta libertatea folosirii căii de atac de către părți fără teama că o dată exercitată calea de atac le poate înrăutăți situația. Prin urmare, acest principiu statuează că, este imposibilă agravarea situației părții în cazul când există un singur apel al său ori mai multe apeluri, dar între părți nu există interese contrarii.

Prin urmare, reieșind din analiza hotărârilor contestate, instanța de recurs a subliniat că, instanța de apel, admitând *inclusiv din oficiu* apelul declarat de avocat și inculpat, și casând sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, a încălcat prevederile art.410 Cod de procedură penală, creând o situație mai gravă pentru persoana în privința căreia a fost declarat apel și care a declarat apel, deoarece regula neagrării situației guvernează nu numai pedeapsa, dar și oricare alt aspect al laturii penale, în care a intervenit instanța de apel și l-a recunoscut vinovat și l-a condamnat pe T. Cojocaru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(5) Cod penal.

În acest sens, s-a menționat, prima instanță l-a condamnat pe T.Cojocaru în baza art.186 alin.(5) Cod penal, sancțiunea căruia prevede pedeapsa închisorii de la 7 la 12 ani, și care, în temeiul art.16 Cod penal, se califică ca o infracțiune gravă. Instanța de apel casând sentința l-a condamnat pe T.Cojocaru în baza art.191 alin.(5) Cod penal, care prevede pedeapsa închisorii de la 8 la 15 ani și, în temeiul art.16 Cod penal, infracțiunea dată se califică ca una deosebit de gravă.

Mai mult, instanța de recurs a reținut că, potrivit art.14 alin.(1), 15, 113 alin.(1) Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Gradul prejudiciabil al infracțiunii se determină conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. Se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Astfel, instanța de recurs a menționat că anume prin descrierea faptei considerate a fi dovedită, se cere ca modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și

consecințele infracțiunii să coroboreze cu concluzia privind încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, chestiuni ce urmau a fi soluționate de instanță conform art.385 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, reieșind din limitele învinuirii formulate în rechizitoriu și din probele administrate în cauză, să constate cert dacă bunurile părții vătămate au fost date în încredințarea și administrarea inculpatului T. Cojocaru, după cum i-a fost înaintată învinuirea, sau dacă acesta a sustras tainic aceste bunuri, precum a concluzionat prima instanță.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2018 au fost admise apelurile inculpatului Cojocaru T. și avocatului S. Bubuioac în numele inculpatului Cojocaru Tudor, casată sentința Judecătorei Ialoveni din 29 iunie 2015, din alte motive potrivit art. 409 alin. (2) CPP inclusiv din oficiu, și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, după cum urmează:

Cojocaru Tudor a fost recunoscut vinovat pe art.186 alin. (5) Cod penal și aplicată pedeapsă sub formă de 8 (opt) ani închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) și (4) Cod penal, prin concurs de infracțiuni, a fost adăugat parțial la pedeapsa stabilită, pedeapsa aplicată prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012 în baza art. 190 alin. (5) Cod penal de 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de avocat pe un termen de 3 ani, stabilindu-i lui Cojocaru Tudor pedeapsa definitivă sub formă de 10 (zece) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de avocat pe un termen de 3 (trei) ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă, dispunându-se încasarea de la Cojocaru Tudor în beneficiul lui Dudnic Vasile prejudiciul material 286 955 (două sute optzeci li șase mii nouă sute cizeci li cinci) lei. În rest acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind nefondată.

10. În motivarea soluției adoptate instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, la rejudecarea cauzei, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor, examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, dându-le o nouă apreciere, și a constatat următoarea stare de fapt:

Cojocaru Tudor, la începutul lunii septembrie 2010, prin intenție directă, urmărind scopul de cupiditate vizând sustragerea pe ascuns a averii altei persoane, dându-se drept proprietar al utilajului de prelucrare a lemnului de model C16-4A „Universal”, care aparținea cu drept de proprietate SRL „Obelisc Dudnic”, și care a fost depozitat de către Dudnic Vasile în gospodăria lui Ursu Gheorghe din XXXXX, la propunerea lui Cojocaru Tudor, a ridicat acest utilaj, încărcându-l într-un camion, pe care l-a transportat într-o direcție necunoscută, fără consimțământul administratorului SRL „Obelisc Dudnic”, Dudnic Vasile, cauzându-i părții vătămate o pagubă materială în proporții deosebit de mari în valoare de 286 955 lei.

Astfel, prin acțiunile sale Cojocaru Tudor a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(5) Cod penal, adică *sustragerea pe ascuns a averii alte persoane, în proporții deosebit de mari*.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia privind

condamnarea inculpatului Cojocaru Tudor în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, fiind în corespundere cu circumstanțele cauzei și probele administrate în ședința de judecată în instanța de fond și în apel, însă starea de fapt care a fost constatată prin sentință a fost afectată de anumite inexactități și neajunsuri, care și a impus intervenirea instanței de apel pentru stabilirea unei noi stări de fapt, care să corespundă faptei inculpatului în raport cu condamnarea acestuia în baza art. 186 alin. (5) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a apreciat probele administrate în cadrul ședinței de judecată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, adoptând sentința de condamnare în privința lui Cojocaru Tudor în comiterea infracțiunii prevăzută de art.186 alin.(5) Cod penal, or, la caz s-a constatat cu certitudine, că reprezentantul părții vătămate Dudnic Vasile nu i-a încredințat inculpatului pentru păstrare utilajul de prelucrare a lemnului de model C16-4A „Universal”, care a fost obținut în proprietate prin hotărâre de judecată, dar, la insistența lui Cojocaru Tudor, acest utilaj a fost depozitat însăși de Dudnic Vasile în gospodăria lui Ursu Gheorghe situată în XXXXX, inculpatul Cojocaru Tudor, fiind prezent și el la acest eveniment, or anume la propunerea inculpatului, acest utilaj a fost depozitat în gospodăria lui Ursu Gheorghe. Ulterior inculpatul Cojocaru Tudor, personal a ridicat acest bun ca fiind al său din gospodăria lui Ursu Gheorghe, adică a sustras pe ascuns bunurile altei persoane, cauzându-i astfel părții vătămate o pagubă materială în proporții deosebit de mari în valoare de 286 955 lei.

Relevant speței este situația că Cojocaru Tudor deși a ridicat utilajul care aparține altei persoane, în prezența lui Gh. Ursu, ultimul nu era conștient de faptul că Cojocaru Tudor nu este proprietarul adevărat al acestui bun, astfel încât martorul Gh. Ursu nu-și putea da seama despre faptul că inculpatul de fapt comite sustragerea acestui utilaj. În acest caz dacă martorul Gh. Ursu își dădea seama despre faptul că Cojocaru Tudor ridică averea care nu-i aparține, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate drept jaf, adică sustragerea deschisă a averii altei persoane.

Totodată, instanța de apel a considerat că acțiunile inculpatului urmează a fi deosebite de sustragere prin escrocherie a averii altei persoane, or inculpatului nu i-a fost transmis în stăpânire de fapt de către proprietar ori o altă persoană care deținea această stăpânire de fapt asupra acestui bun, martorul Ursu Gheorghe în cazul dat, fiind persoana care avea închipuire că inculpatul Cojocaru Tudor este proprietarul acestui bun în virtutea faptului că anume la rugămintea acestuia, martorul a acceptat în anul 2006 să lase în gospodăria sa acest utilaj, iar intenția sustragerii averii altei persoane la inculpat a apărut anume când martorul Ursu Gheorghe s-a adresat inculpatului cu privire la luarea acestui utilaj din gospodărie. Astfel, anume în septembrie 2010 la cererea martorului Ursu Gheorghe, inculpatul acționând față de Ursu Gheorghe ca proprietar al utilajului de prelucrare a lemnului, dar care de fapt nu-i aparținerea lui, la ridicat din gospodăria martorului Gh.Ursu și la dus într-o direcție necunoscută.

Astfel, instanța de apel a subliniat că, inculpatul prin crearea unei impresii care nu

corespunde realității, că este proprietar asupra utilajului de prelucrare a lemnului, a sustras acest utilaj anume pe ascuns, taina sustragerii averii altei persoane constând nu în exercitarea ascunsă și nemijlocită asupra bunului material al infracțiunii (utilajul de prelucrare a lemnului), dar asupra calității de proprietar al bunului sustras pe ascuns, care a fost folosită de către inculpat anume la sustragerea pe ascuns a bunului. Or, similar situației de sustragere clasică a averii, când făptuitorul sustrage averea prin metoda să nu fie văzut de către cineva, în cazul dat inculpatul îndreptându-și intenția de a sustrage pe ascuns averea altei persoane, ascunde faptul că nu este proprietar dându-se drept proprietar legal al bunului pentru a fi justificate acțiunile de intrare în posesia bunului care nu-i aparține, astfel încât, prin ascunderea circumstanței date, comite sustragerea pe ascuns al averii altei persoane (Similar situației date fiind fapta cu privire la depistarea unui bun pierdut de către cel care-l găsește și se dă drept proprietar al acestui bun, care a intrat de fapt în posesia acestui bun, astfel încât deși este văzut de alte persoane cum intră în posesia bunului găsit, dar comite de fapt o sustragere pe ascuns al averii altei persoane, prin faptul că nu-l declară autorităților competente că a găsit acel bun).

Reieșind din analiza probelor administrate și cercetate la judecarea cauzei atât în instanța de fond, cât și în cea de apel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, aceste probe au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, racordă între ele și pe deplin dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal.

10.1. Cu referire la argumentele inculpatului și apărătorului, instanța de apel le-a considerat nefondate, fiind menționat că, faptul comiterii sustragerii pe ascuns a averii altei persoane de către inculpat, s-a confirmat prin probe concludente și pertinente, precum sunt declarațiile martorilor Ursu Gheorghe și Ursu Valeriu, care au confirmat cu certitudine, că anume inculpatul a luat utilajul de la locul depozitării, fără acordul proprietarului Dudnic.

La fel, instanța de apel a reținut declarațiile părții vătămate Dudnic Vasile ca fiind veridice, care nu au fost schimbate pe tot parcursul urmăririi penale și examinării cauzei, fiind date sub jurământ, preîntâmpinat de răspundere penală pentru darea mărturiilor false, declarații, care se confirmă prin cumulul de probe enunțate.

Mai mult ca atât, instanța de apel a subliniat că, potrivit recipisei din data de 10 ianuarie 2012, scrisă personal de inculpat, ridicată de la partea vătămată Dudnic Vasile, Cojocaru Tudor se obligă să restituie lui Dudnic Vasile utilajul de prelucrare a lemnului, or acest mijloc de probă reprezintă un înscris, care corespunde cerințelor de formă și conținut, veridicitatea căruia nu a fost negată de către inculpat.

Iar argumentele apărării, precum că „...între Cojocaru Tudor și Dudnic Vasile există doar relații civile avocat-client, numai ei doi știu ce înțelegere a fost între ei privitor la utilajul de prelucrarea lemnului, fapt ce duce la achitarea inculpatului, pe motiv, că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii” au fost respinse, or, la caz nu s-a constatat careva relații civile între părți, ci s-a confirmat cu certitudine că inculpatul a sustras pe ascuns utilajul, acțiunile inculpatului, fiind corect încadrate în baza art. 186 alin.(5) Cod penal.

La fel, instanța a respins argumentele inculpatului și apărării cu referire la faptul că au fost încălcate prevederile ce se referă la faptul că inculpatul s-a aflat mai mult de 3 luni și respectiv 6 luni în calitate de bănuț, or cauza penală a fost pornită la data de 13.12.2010, iar calitatea de bănuț a fost atribuită inculpatului la data de 12.01.2012 prin ordonanța respectivă de recunoaștere în această calitate, procesul-verbal de audiere în calitate de bănuț, prin care inculpatul a făcut declarații (f.d. 125, 127, Vol. I, 151, Vol. II), iar începând cu data de 18.01.2012 inculpatului i-a fost înaintată învinuire, ultimul având deja calitatea de învinuit (f.d. 161, Vol. I, f.d. 132, Vol. II).

Astfel că, poziția inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției și comportamentul acestuia în cadrul examinării cauzei în prima instanță și în apel, instanța de apel au fost considerate ca tendința acestuia de a se eschiva de răspundere penală, deoarece vinovăția acestuia se confirmă cu certitudine prin cumulul de probe enunțate, careva temei de a pune la îndoială declarațiile părții vătămăte și a martorilor, care se confirmă și prin probe scrise, lipsesc.

10.2. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor deosebit de grave, de persoana celui vinovat care nu a recunoscut vina, nu a recuperat prejudiciul material, anterior a mai comis infracțiuni contra proprietății, de comportamentul inculpatului în procesul judecării cauzei în prima instanță și apel, care a refuzat de nenumărate ori să se prezinte în ședințele de judecată, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante.

Totodată, instanța de apel a menționat că, în speța dată, urmează a fi aplicate și prevederile art. 84 Cod penal, or, Cojocaru Tudor anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei sectorului Rîșcani mun. Chișinău din 13.08.2010, care prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012 a fost casată parțial în partea stabilirii pedepsei și încasării prejudiciului moral, cu rejudecarea cauzei și în aceste părți, pronunțată o nouă hotărâre, prin care lui Cojocaru Tudor, condamnat în baza art.190 alin.(5) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 8 ani închisoare în penitenciar de tip închis cu privarea de dreptul de a exercita funcția de avocat pe un termen de 3 ani.

Astfel, instanța de apel a considerat că, la caz, concluzia primei instanțe privind aplicarea prevederilor art.85 Cod penal este una neîntemeiată, deoarece infracțiunea în prezenta cauză este comisă până la data adoptării Deciziei Colegiului lărgit al CSJ din 27.11.2012, iar, la caz, sunt aplicabile prevederile art.84 alin. (4) Cod penal, care stipulează că conform prevederilor alin.(1)-(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

10.3. Referitor la acțiunea civilă înaintată de partea vătămăte Dudnic Vasile, instanța de apel a ajuns la concluzia, că aceasta urmează a fi admisă parțial, doar în partea încasării de la Cojocaru Tudor în beneficiul lui Dudnic Vasile suma de 286955 lei, care

reprezintă costul utilajului sustras de către inculpat, pentru repararea prejudiciului material prin infracțiune.

Iar solicitarea părții vătămate privind încasarea de la inculpat și a sumei de 30 000 lei pentru repararea prejudiciului moral, instanța de apel a considerat că este neîntemeiată, or, la caz Dudnic Vasile a fost recunoscut parte vătămată datorită faptului că era la momentul comiterii infracțiunii administratorul SRL „Obelisc Dudnic”, patrimoniul sustras prin fapta comisă de către inculpat, aparținând anume acesteia, dar nu lui Dudnic Vasile.

La fel, instanța de apel a considerat necesar de a respinge ca fiind nefondată și solicitarea părții vătămate privind încasarea sumei de 20 000 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru prejudiciul cauzat sănătății, or, aceste pretenții nu sunt justificate prin lipsa efectului de cauzalitate între fapta comisă de inculpat și daunele pretinse a fi cauzate lui Dudnic Vasile.

11. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la data de 07 noiembrie 2018, este atacată, la 30 octombrie 2018 și la 20 decembrie 2018 cu recursuri ordinare de către inculpatul Cojocar Tudor, care solicită casarea acesteia, precum și hotărârea primei instanțe, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocând temeiul de drept prevăzut în art.427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală - *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

În motivare își exprimă dezacordul său cu hotărârile de condamnare a sa, considerând că sunt ilegale, deoarece cauza a fost judecată cu încălcări flagrante, care cad sub incidența art. 251 Cod de procedură penală, și în acest sens a menționat ilegalitatea încheierilor Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17.01.2018 și Judecătoriei Ialoveni din 14.02.2018, care au fost emise cu încălcarea art.297 alin. (4) Cod de procedură penală, iar recursul depus asupra încheierii din 17.01.2018 nu a fost expediat de către instanța de apel la Curtea Supremă de Justiție pentru examinare, doar a fost anexat la încheiere.

La fel, a indicat că, instanța de apel a încălcat și prevederile art. 410 Cod de procedură penală, examinând cauza când inculpatul se afla în IP-13, care conform art.187 pct.10) Cod de procedură penală și art. 298 alin. (2) Cod de executare nu avea dreptul să se afle în IP-13, în așa mod încălcându-se drepturile la apărare a inculpatului, circumstanțe, care în opinia recurentului, atrag nulitatea actelor procedurale.

În recursul declarat la 20 decembrie 2018, de asemenea a invocat ilegalitatea încheierii Judecătoriei Ialoveni din 14.02.2018 și deciziei instanței de apel din 08.10.2018, care în opinia recurentului, conținutul acesteia este copiat din decizia instanței de apel din 20.06.2017.

Recurentul atrage atenția la faptul că, la stabilirea pedepsei, incorect i-au fost aplicate prevederile art.84 alin. (1)-(4) Cod penal, deoarece termenul de pedeapsă de 8 ani la care a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 13.08.2010 și decizia Colegiului penal al CSJ din 27.11.2012 a expirat, fiind executat pe deplin la 13.08.2018. Or, aceasta a fost menționat în instanțele de judecată, care nu au ținut cont despre faptul dat.

12. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare

declarate de inculpatul Cojocaru Tudor, solicitând inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

13. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează, că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

13.1. Colegiul lărgit consideră că, alegațiile inculpatului recurent sunt nefondate, deoarece, analizând decizia atacată, conchide că temeiul invocat de recurent prevăzut în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursurilor declarate, și în acest sens, se menționează că, potrivit normelor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, iar prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Prin urmare, analizând decizia atacată în raport cu argumentele invocate de către inculpat în cererea de apel, Colegiul penal conchide că prevederile menționate supra au fost respectate de către instanța de apel.

13.2. Referitor la alegațiile invocate de către recurent, precum că în acțiunile sale nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (5) Cod penal, temeiul prescris la pct. 8) alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală - *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei inculpatul Cojocaru Tudor a fost recunoscut vinovat și condamnat de prima instanță în baza art.186 alin.(5) Cod penal, conform indicilor calificativi: *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită în proporții deosebit de mari*, concluzia căreia a fost considerată corectă de către instanța de apel, fiind în corespundere cu circumstanțele cauzei și probele administrate în ședința

de judecată în instanța de fond și în apel, apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Însă, instanța de apel a reținut că, starea de fapt care a fost constatată prin sentință a fost afectată de anumite inexactități și neajunsuri, care și a impus intervenirea instanței de apel pentru stabilirea unei noi stări de fapt, care să corespundă faptei inculpatului în raport cu condamnarea acestuia în baza art. 186 alin. (5) Cod penal. Astfel că, prin hotărârea adoptată a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Cojocar Tudor în săvârșirea infracțiunii de furt.

Colegiul lărgit, analizând decizia recurată, consideră că instanța de apel, la rejudecarea cauzei a ținut cont de prevederile art. 436 alin.(2), (3) Cod de procedură penală și respectând cerințele art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, casând hotărârea primei instanțe, din alte motive potrivit art. 409 alin. (2) CPP inclusiv din oficiu, și pronunțată o nouă hotărâre, în care s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 10, 10.1. din prezenta decizie soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează, că temeiurile invocate de către recurent, precum și argumentele acestuia au constituit obiect de examinare la rejudecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

13.3. În ce privește dezacordul recurentului cu soluția instanței de apel privind aplicarea art. 84 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală la stabilirea pedepsei în speța dată, indicând că, la 13.08.2018 a executat pe deplin pedeapsa de 8 ani închisoare, la care a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 13.08.2010 și decizia Colegiului penal al CSJ din 27.11.2012, Colegiul lărgit consideră nefondat acest argument și în acest sens menționează că, instanța de apel corect a aplicat prevederile art.84 alin. (4) Cod penal, care stipulează că conform prevederilor alin.(1)-(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. **În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.**

Astfel că, instanța de apel a considerat necesar de a aplica inculpatului pedeapsa

definitivă, pentru concurs de infracțiuni, adăugându-i parțial, la pedeapsa aplicată în prezenta cauză pentru infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (5) Cod penal, pedeapsa stabilită prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27.11.2012 în baza art.190 alin. (5) Cod penal.

13.4. Referitor la alegațiile inculpatului privind ilegalitatea încheierilor Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17.01.2018 și Judecătoriei Ialoveni din 14.02.2018, care au fost emise cu încălcarea art.297 alin. (4) Cod de procedură penală, iar recursul depus asupra încheierii din 17.01.2018 nu a fost expediat de către instanța de apel la Curtea Supremă de Justiție pentru examinare, doar a fost anexat la încheiere, Colegiul lărgit reține că, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 28 noiembrie 2018 s-a dispus inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de petiționarul Cojocar Tudor împotriva încheierii protocolare a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2018, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut. (f.d.13-15, nr.1re-138/2018)

La fel, se menționează și faptul că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2018 s-a dispus remiterea recursului inculpatului Cojocar Tudor împotriva încheierii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 14.02.2018, completului de judecată, care judecă apelul în cauza penală în privința lui Cojocar Tudor, pentru examinare conform competenței, în conformitate cu prevederile art. 297 alin. (4) Cod de procedură penală. (f.d.39-41, nr.21r-229/2018)

13.5. În ce privește indicarea recurentului, precum că, instanța de apel a încălcat și prevederile art.410 Cod de procedură penală, prin prisma art.187 pct.10) Cod de procedură penală și art.298 alin. (2) Cod de executare, Colegiul lărgit, lecturând recursul declarat constată că, motivarea în sensul dat nu este expusă.

Mai mult ca atât, se menționează că, art.298 alin. (2) Cod de executare face parte din Titlul VI Executarea măsurilor preventive, care prevede ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, ceea ce în opinia Colegiului lărgit nu are tangență la cauza dedusă judecătii. Prin urmare, Colegiul este în imposibilitate de a se expune asupra celor indicate supra de către inculpatul recurent.

13.6. Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursurile ordinare declarate de inculpatul Cojocar Tudor urmează a fi respinse ca inadmisibile.

14. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de inculpatul Cojocar Tudor Ion, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui **Cojocar Tudor XXXXX**.

Decizia este irevocabilă.
Pronunțată integral la **28 martie 2019**.

Președinte	Timofti Vladimir
Judecător	Toma Nadejda
Judecător	Țurcan Anatolie
Judecător	Boico Victor
Judecător	Mardari Dumitru